

Перо Зубац

МАЛЕ ПОЕМЕ О ЛЈУБАВИ

МИСЛИО САМ ДА МОГУ БЕЗ ЊЕ

Толико сам пута замишљао неку жену из снова
 коју бих волео не зато што она воли мене,
 која би у моје песме унела мирис пролетњег ђурђевка,
 кад листам бревијар сећања не налазим је.
 И већ кад сам помислио да сам заборавио да волим,
 она је дошла ненадано, а ја сам знао њу
 и драга ми је била, а нисам знао да је то она.

Иза те љупкости крила се тајновитост, сеновитост,
 додир с оностраним, додир са бићем сна,
 она је знала говор дрвећа и разумевала
 дрхтаје латица руже на ветру, грчке митове,
 тајне Библије, суштину уметности која се отима животу,
 нисам знао да је то она.

Знала је да ме љуби другачије од свих
 и да ме додирује, а да додире осећам као мале
 таласе воде која ме успављује.

А сада када знам шта зна и како у мени буди
 заспалу љубав први пут као биће само себи довољно,
 не знам шта бих без ње.

А мислио сам да могу без ње и у сну зазивао
 жене из великих песама, али ниједна ми се није
 ни ликом ни гласом одазвала.

Ни Ана Сњегина, ни Инге Барч, ни Барбара,
 ни Чик Лоример, ни Ида Лотрингер, ни Тањуша
 „која је била најлепша у селу”, ни Ленка, чак
 ни Ленка, а она је дошла када нисам ни слутио
 да је то оно девојче с машнама у коси,
 о, давно а јасно сећање!

То си била ти, моја љубави, а нисам знао да си то ти.
 А мислио сам да могу без тебе.

СЕНТИМЕНТАЛНО ПУТОВАЊЕ У ЉУБАВ

На седамдесети рођендан, осаман и огрнут тугом,
пажљиво сам са сачуваних фотографија издвојио лица жена
које су чиниле лепим и подношљивим мој доста горак живот.

И све унео у малену нокију да бих несанице ублажавао
гледањем драгих ми лица.

На осамдесети рођендан, пажљиво и с тугом
избрисао сам сачуване фотографије из телефона.
Остале су моје слике из младости с песницима
уз које сам растао и четири портрета жена које сам волео.
Осећам док записујем ове сетне речи да ово
није песма него прича о песми коју си пожелела да ти напишем.
Песма-прича. Песма-писмо.

Једно драго лепо лице сам задржао у трезору успомена.
Моја кратка и незаборавна романса у мојим најбољим годинама.

А онда, неочекивано, богомдано, она се вратила
у мој осамни живот када ми је била најпотребнија.
Долепршала мала моја сеница, ненадано, као што је,
давно, без речи, одлепршала у свој свет, далеко од мене.

Сад у малој нокији, чим отворим трезор сећања,
гледају ме њене очи. Неколико портрета које ми је уз
поруке послала.

С њом улазим у сан и с њом се будим.
Она је срећни крај мога сентименталног путовања
у љубав.

НАША ЉУБАВ

Ми знамо да ће наша љубав, ма колико трајала,
бити краткотрајна.
Зато се тако хитро одајемо, поверавамо, предајемо
једно другом, без зазора, без стида, без страха да се
нећемо разумети.

Зато нам је сваки сусрет као летовање, сваки дан
као месец, сваки минут као сат, сваки додир као додир вечности.

Радујем се јутру у којем ћу те видети, а знамо
шта ћемо рећи једно другом.
Свој поглед ћу ти залепити на леђа док одлазиш.

Имаћеш осећај да је неки лептир слетео на твоје раме.

А знаш да је то варка.
Да сам то ја који те тако силно и одано љуби.

А рекла си ми једном да би волела – и молиш ме да те
послушам – да нико никада не сазна коме су писане
моје позне љубавне песме.

Онако да буде као *Јелена, жена које нема*.
„Твоје су песме о суштини и моћи љубави, ја ту нисам
битна, ја не постојим.”

Нека буде како је жељено, ако моја жеља то жели.
Свеједно, ја свим својим чулима осећам да постојиш
и када те нема.

ПЕСМА

Чекао сам да се у моме животу појави неко као ти.
Неко ко ће моје речи и моје ћутње разумети.
Неко ко ће ме слушати и када не говорим ништа.
Неко коме ћу моћи да причам о детињству,
дечјим страховима, одрастању, све до
Широкобријешког светилишта и Госпе коју сам
у конвикту једном сањао.
О томе како сам се од славе узалудно склањао
у тишину, бег од људи, од охолих и завидних,
све сам то желео.

И да могу да разговарам о оностраном, о Књизи мртвих,
о Јудином јеванђељу, а за то ми је био потребан неко
ко долази из тог света а то од људи сакрива.

И онда си дошла ти, изненадно као летњи плусак,
и просветлила ми самоће као летња муња
кад осветли небо.

Целог живота трагао сам за таквим бићем,
а била ми је позната и драга давно, тако давно.

А нисам знао да је то Она.

КАО ПИСМО

Самоћа је идеалан облик слободе.
Сам си, сам одређујеш како проживети
даровани дан.
Године сам утрошио на навикавање
на одабрану самоћу.

Живот те отима од самоће, она се брани
и увек нађе облик одбране,
не реметећи лепоту самоће.

Она ме сад отима од самоће
снагом моје жеље да више не будем сам.
И убрзо сам научио да је врхунски облик самоће:
ми сами.

Дођи зато у моју самоћу и она ће
те заволети. Чекаћемо заједно да голуб на симс слети.
Видећеш како бубе малене слећу на мој длан.
Некад су са мном проводиле
сав боговетни дан.
И мале бубамаре престаће да се плаше
и навикнуће се на тебе.
Откад си постала део моје самоће
и ја сам постао део тебе који се на
мене привикава.

Од Борхеса сам се тешио мишљу да се љубав
не гаси с годинама одмицања од младости,
кад је крв врела, жудња која гуши, страст која се
разлива по телу, по кожи, по рукама што хоће
додир тела које сањаш непрестано, од Хорхеа Луиса
и Марије Кодаме.

Повремено ме обузимала жеља за женством,
одмакнут ниском година самотњаштва,

а заволео сам тако жустро, намах, лако,
као никада њу коју ми је послао онај
који све види и све зна.

А умео сам да волим и сачувао бисере
у трезору сећања.
Мислио сам да већ у седамдесетој остајем
зависник од свог трезора.
Помисао на нову љубав била је далека
као моји драги на другој обали.
Сада видим да је живот чудо.

Има један јаблан у моме дворишту
кроз које пролазиш када ми доносиш
котарицу радости.
Пред зиму су му поткресали врхове,
али лето му је помогло да вене у безвођу
и сунчаној жеги.
Посматрао сам данима клонуло лишће
у бокорима све до јутра у коме ћемо се
срести у којем и ове речи записујем.

Дечаци из кварта оставили су своје мале руксаке
у његов хлад занети игром и безбригом.
Седех на клупи посматрајући их и сетих се
твојих речи да погледам у небо увек
кад зажелим да видим да ли ме волиш.

И видех радостан на врху младо лишће како се радује сунцу,
како шикља из посечених грана радујући
се светлу као што се ја радујем
што ћу те ускоро видети, зелена
моја љубави.

ПОЖЕЛЕО САМ ДА НАПИШЕМ ТУЖНУ ПЕСМУ

Помислио сам да напишем тужну љубавну песму,
мада после Нерудине не вреди покушавати.
Али све моје песме, скоро, тужне су. И сетне.
Али не могу.

Покушао сам. Не могу кад сам тако радостан
што ме волиш и што те волим, моја љубави.

Могоа бих написати како сам тужан што ниси
све моје време поред мене.
Али био би то крај ове слатке жудње док чекам
да те загрлим.

Нисам тужан кад се растајемо,
радостан сам што ћеш ме
опет грлити.

Стога не унем да напишем ту песму.

Чудо позне љубави посуло ме латицама
ружа из твог срца и сада на тебе миришем,
захвалан што сада видим невидљиво,
чујем нечујно, додирујем недодирљиво.

Узех себи оно што богови само за себе чувају.